

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
---	--

סוכה-לולב הגזול		Talmud Navigator											
מקרא-key:	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מקום שנהגו לכפול.												■	לט.
רבי כופל בה דברים	תנא:											■	לט.
מוסיף בה דברים.	רבי אלעזר בן פרטא:											■	לט.
מאי מוסיף?												^	לט.
מוסיף לכפול מאודך ולמטה.	אביי:											!	לט.
לברך יברך.												■	לט.
לא שנו אלא לאחרי, אבל לפניו - מצוה לברך.	אביי:											■	לט.
כל המצות כולן מברך עליהן עובר לעשייתן.	דאמר רב יהודה אמר שמואל:											■	לט.
ומאי משמע דהאי עובר לישנא דאקדומי הוא												ז	לט.
דכתיב (שמואל ב יח) וירץ אחימעץ דרך הכר ויעבר את הכושי.	דאמר רב נחמן בר יצחק:											!	לט.
מהכא (בראשית לג) והוא עבר לפניהם.	אביי:											!	לט.
ואיבעית אימא: מהכא, (מיכה ב) ויעבר מלכם לפניהם וה' בראשם.												!	לט.
הלוקח לולב מחבירו בשביעית - נותן לו אתרוג במתנה, לפי שאין רשאי ללוקחו בשביעית.												■	לט.
לא רצה ליתן לו במתנה מהו?												^	לט.
מבליע ליה דמי אתרוג בלולב.	רב הונא:											!	לט.
וליתיב ליה בהדיא												ז	לט.
לפי שאין מוסרין דמי פירות שביעית לעם הארץ.												!	לט.
אין מוסרין דמי פירות שביעית לעם הארץ יותר ממזון שלש סעודות. ואם מסר - יאמר: הרי מעות הללו יהו מחוללין על פירות שיש לי בתוך ביתי ובא ואוכלן בקדושת שביעית. במה דברים אמורים - בלוקח מן המופקר. אבל בלוקח מן המשומר, אפילו בכחצי איסר - אסור.	דתניא:											■	לט.
ומן המופקר שלש סעודות ותו לא?	מתיב רב ששת:											ז	לט:
הפיגם, והירבוזין, והשיטים, וחללוגות, והכוסבר שבהרים, והכרפס שבנהרות, והגרגיר של אפר - פטורין מן המעשר, וניקחין מכל אדם בשביעית, לפי שאין כיוצא בהן נשמר בכדי מן שנו.	ורמינהי:											■	לט:
מאי משמע דהאי מן לישנא דמוזני הוא												ז	לט:
דכתיב (דניאל א) וימן להם המלך וגו'.												!	לט:
אי הכי, לולב נמי?												ז	לט:
לולב בר ששית הנכנס לשביעית הוא.												!	לט:
אי הכי, אתרוג נמי בת ששית הנכנסת לשביעית היא												ז	לט:
אתרוג בתר לקיטה אזלינן.												!	לט:
והא בין רבן גמליאל ובין רבי אליעזר לענין שביעית אתרוג בתר חנטה אזלינן												ז	לט:
אתרוג שוה לאילן בשלשה דרכים, ולירק בדרך אחד. שוה לאילן בשלשה דרכים: לערלה, ולרבעי, ולשביעית, ולירק בדרך אחד: שבשעת לקיטתו עישורו, דברי רבן גמליאל.	דתנן: [רבן גמליאל]											■	לט:
אתרוג שוה לאילן לכל דבר	רבי אליעזר:											■	מ.
הוא דאמר כי האי תנא.												!	מ.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	---

סוכה-לולב הגזול	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מימרא	מאן דאמר												
אתרוג אחר לקיטה למעשר.	דתניא, אמר רבי יוסי: אבטולמוס העיד משום ורבותינו נמנו באושא ואמר:	!	■	◇								מ.	
בין למעשר, בין לשביעית.	בין למעשר, בין לשביעית.	!	■	◇								מ.	
שביעית מאן דכר שמייה?		?										מ.	
חסורי מיחסרא והכי קתני:		!										מ.	
אתרוג אחר לקיטה למעשר, ואחר חנטה לשביעית.	[אבטולמוס העיד משום חמשה זקנים]	!	■	◇								מ.	
אתרוג בתר לקיטה, בין למעשר בין לשביעית.	רבתינו נמנו באושא ואמר:	!	■	◇								מ.	
טעמא דלולב בר ששית הנכנס לשביעית הוא, הא דשביעית - קדוש, אמאי? עצים בעלמא הוא, ועצים אין בהן משום קדושת שביעית? תניא עלי קנים ועלי גפנים שגבבן לחובה על פני השדה, לקטן לאכילה - יש בהן משום קדושת שביעית, לקטן לעצים - אין בהן משום קדושת שביעית					?							מ.	
שאני התם, דאמר קרא (ויקרא כה) לכם לאכלה לכם דומיא דלאכלה - מי שהנאתו וביעורו שוה, יצאו עצים שהנאתן אחר ביעורן.		!										מ.	
והאיכא עצים דמשחן דהנאתן וביעורן שוה		?										מ.	
סתם עצים ולהסקה הן עומדין.	רבי:	!										מ.	
ועצים להסקה תנאי היא											■	מ.	
אין מוסרין פירות שביעית לא למשרה ולא לכבוסה	דתניא: [ת"ק]							■	◇			מ.	
מוסרין.	רבי יוסי:							■	◇			מ.	
מאי טעמא דתנא קמא								^				מ.	
דאמר קרא לאכלה - ולא למשרה, ולא לכבוסה.	[ת"ק]							!				מ.	
מאי טעמא דרבי יוסי								^				מ.	
אמר קרא לכם - לכם לכל צרכיכם, ואפילו למשרה ולכבוסה.	[רבי יוסי]							!				מ.	
ותנא קמא, הא כתיב לכם								?				מ.	
ההוא לכם דומיא דלאכלה - מי שהנאתו וביעורו שוה, יצאו משרה וכבוסה שהנאתן אחר ביעורן.	[ת"ק]							!				מ.	
ורבי יוסי, הא כתיב לאכלה								?				מ.	
ההוא מיבעי ליה לאכלה - ולא למלוגמא.	[רבי יוסי]							!				מ.	
לאכלה ולא למלוגמא.	כדתניא:							!	■			מ.	
אתה אומר לאכלה ולא למלוגמא, או אינו אלא ולא לכבוסה?								?				מ.	
כשהוא אומר לכם - הרי לכבוסה אמור, הא מה אני מקיים לאכלה - לאכלה ולא למלוגמא.		!										מ.	
מה ראת לרבות את הכבוסה ולהוציא את המלוגמא?		?										מ.	
מרבה אני את הכבוסה - ששוה בכל אדם, ומוציא את המלוגמא - שאינה שוה לכל אדם.		!										מ:	
מאן תנא להא, דתנו רבנן:											^	מ:	
לאכלה ולא למלוגמא, לאכלה ולא לזילוף, לאכלה ולא לעשות ממנה אפיקטיוין.	[תנו רבנן]										■	^	מ:
כמאן - כרבי יוסי. דאי רבנן - הא איכא נמי משרה וכבוסה.								!				מ:	
אין שביעית מתחללת אלא דרך מקח.	רבי אלעזר:										■	◇	מ:
בין דרך מקח בין דרך חילול.	רבי יוחנן:										■	◇	מ:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה-O	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

סוכה-לולב הגזול	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מא
מאי טעמא דרבי אלעזר													מא
דכתיב (ויקרא כה) בשנת היובל הזאת וגו' וסמיך ליה וכי תמכרו ממכר - דרך מקח, ולא דרך חילול.	[רבי אלעזר]												מא
ורבי יוחנן מאי טעמא													מא
דכתיב כי יובל היא קדש מה קדש - בין דרך מקח בין דרך חילול, אף שביעית - בין דרך מקח בין דרך חילול.	[רבי יוחנן]												מא
ורבי יוחנן, האי כי תמכרו ממכר מאי עביד ליה?													מא
מיבעי ליה לכדדרי יוסי בר חנינא.	[רבי יוחנן]												מא
בוא וראה כמה קשה אבקה של שביעית וכו', אדם נושא ונותן בפירות שביעית - לסוף מוכר את מטלטליו ואת כליו, שנאמר בשנת היובל הזאת תשבו איש אל אחוזו וסמיך ליה וכי תמכרו ממכר לעמיתך וגו'.	דתינא, אמר רבי יוסי בר חנינא:												מא
ורבי אלעזר, האי קרא דרבי יוחנן מאי עביד ליה?													מא
מיבעי ליה לכדתינא:	[רבי אלעזר]												מא
(ויקרא כה) כי יובל היא קדש מה קדש תופס את דמיו - אף שביעית תופסת את דמיה.	[תניא]												מא
תניא כוותיה דרבי אלעזר, ותניא כוותיה דרבי יוחנן.													מא
תניא כוותיה דרבי אלעזר:													מא
שביעית תופסת את דמיה, שנאמר כי יובל היא קדש תהיה לכם, מה קדש תופס את דמיו ואסור - אף שביעית תופסת את דמיה ואסורה.	[תניא]												מא
אי מה קדש תופס דמיו ויוצא לחולין, אף שביעית תופסת את דמיה ויוצאת לחולין													מא
תלמוד לומר תהיה - בהוייתה תהא. הא כיצד? לקח בפירות שביעית בשר - אלו ואלו מתבערין בשביעית, לקח בבשר דגים - יצא בשר ונכנסו דגים, לקח בדגים יין - יצאו דגים ונכנס יין, לקח בין שמן - יצא יין ונכנס שמן. הא כיצד? אחרון אחרון נכנס בשביעית, ופרי עצמו אסור.													מא
מדקתני לקח לקח אלמא: דרך מקח - אין, דרך חילול - לא.													מא
תניא כוותיה דרבי יוחנן:													מא
אחד שביעית ואחד מעשר שני מתחללין על בהמה חיה ועוף, בין חיין בין שחוטין, דברי רבי מאיר.	[תניא][רבי מאיר]												מא
על שחוטין - מתחללין, על חיין - אין מתחללין, גזירה שמא יגדל מהן עדרים.	תכמים:												מא
מחלוקת בזכרים, אבל בנקבות - דברי הכל על שחוטין מתחללין, על חיין אין מתחללין, גזירה שמא יגדל מהן עדרים.	רבא:												מא
מחלוקת בפרי ראשון, אבל בפרי שני - דברי הכל בין דרך מקח בין דרך חילול.	רב אשי:												מא
לקח לקח	והא דקתני:												מא
אידי דתנא רישא לקח, תנא נמי סיפא לקח.													מא
מי שיש לו סלע של שביעית וביקש ליקח בו חלוק כיצד יעשה? ילך אצל חנווני הרגיל אצלו, ואומר לו: תן לי בסלע פירות ונותן לו. וחוזר ואומר לו: הרי פירות הללו נתונים לך במתנה. והוא אומר לו: הא לך סלע זו במתנה. והלה לוקח בהן מה שירצה.	איתיביה רבינא לרב אשי:												מא
והא הכא, דפרי שני הוא, וקתני דרך מקח - אין, דרך חילול - לא													מא
מחלוקת בפרי שני, אבל בפרי ראשון, דברי הכל דרך מקח - אין, דרך חילול - לא.	אלא אמר רבי אשי:												מא
אחד שביעית ואחד מעשר שני	והא דקתני:												מא
מאי שביעית - דמי שביעית. דאי לא תימא הכי - מעשר מעשר ממש? והא כתיב (דברים יד) וצרת הכסף בידך אלא - דמי מעשר, הכא נמי - דמי שביעית.													מא
בראשונה היה לולב ניטל במקדש שבעה, ובמדינה יום אחד.													מא
משחרב בית המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי שיהא לולב ניטל במדינה שבעה, זכר למקדש. ושיהא יום הנף כולו אסור.	[רבן יוחנן בן זכאי]												מא

מימרא-statement ■
קושיא-challenge ⚡
שאלה-question ^
תירוץ-answer !
ראיה-proof ■

♦ **חולקים-disputants**
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

■ **מקרא-key**

Talmud Navigator

סוכה-לולב הגזול	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מימרא													
מנא לן דעבדינן זכר למקדש?										▲	◊	מא.	
דאמר קרא (ירמיהו ל) כי אעלה ארכה לך וממכותיך ארפאך נאם ה' כי נדחה קראו לך ציון היא דרש אין לה, דרש אין לה - מכלל דבעיא דרישה.	רבי יוחנן:									!	◊	מא.	
ושיהא יום הנף.										■	<	מא.	
מאי טעמא?										▲		מא.	
מהרה יבנה בית המקדש, ויאמרו: אשתקד מי לא אכלנו בהאיר מזרח - השתא נמי ניכול, ואינהו לא ידעי דאשתקד דלא הוה בית המקדש - האיר מזרח התיר, השתא דאיכא בית המקדש - עומר מתיר.										!	◊	מא.	
דאיבני אימח?										▲		מא.	
אילימא דאיבני בשיתסר										!		מא.	
הרי התיר האיר מזרח,										⚡		מא.	
אלא דאיבני בחמיסר										!		מא.	
מחצות היום ולהלן תשתרי										⚡		מא.	
הרחוקים מותרין מחצות היום ולהלן, לפי שאין בית דין מתעצלים בן	דהא תנן:									⚡	■	מא.	
לא צריכא, דאיבני בליליא. אי נמי, סמוך לשקיעת החמה.										!	◊	מא.	
רבנן יוחנן בן זכאי בשיטת רבי יהודה אמרה	רב נחמן בר יצחק:									!	■	◊	מא.
מן התורה הוא אסור, דכתיב (ויקרא כג) עד עצם היום הזה - עד עיצומו של יום	דאמר: [רבי יהודה]									■	■	◊	מא.
עד - ועד בכלל.	וקסבר: [רבי יהודה]									■	■	◊	מא:
ומי סבר ליה כוותיה? והא מפליג פליג עליה										⚡		מא:	
משחרב בית המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי שיהא יום הנף כולו אסור.	דתנן: [רבן יוחנן בן זכאי]									⚡	■	◊	מא:
והלא מן התורה הוא אסור, דכתיב עד עצם היום הזה - עד עיצומו של יום	אמר לו רבי יהודה:									⚡	■	◊	מא:
רבי יהודה הוא דקא טעי. הוא סבר: מדרבנן קאמר, ולא היא - מדאורייתא קאמר.										!	◊	מא:	
והא התקין קאמר										⚡		מא:	
מאי התקין - דרש והתקין.										!	◊	מא:	
יום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת, כל העם מוליכין את לולביהן לבית הכנסת, למחרת משכימין ובאין. כל אחד ואחד מכיר את שלו ונטלו, מפני שאמרו חכמים: אין אדם יוצא ידי חובתו ביום טוב הראשון בלולבו של חברו, ושאר ימות החג, אדם יוצא ידי חובתו בלולבו של חברו.										■		מא:	
יום הראשון של חג שחל להיות בשבת, ושכח והוציא את הלולב לרשות הרבים - פטור, מפני שהוציאו ברשות.	רבי יוסי:									■		מא:	
מנא הני מילי?										▲		מא:	
(ויקרא כג) ולקחתם - שתהא לקיחה ביד כל אחד ואחד. לכם - משלכם, להוציא את השאול ואת הגזול.	דתנו רבנן:									!	■	◊	מא:
אין אדם יוצא ידי חובתו ביום טוב הראשון של חג בלולבו של חברו, אלא אם כן נתנו לו במתנה.	מכאן אמרו חכמים:									!	■	◊	מא:
ומעשה ברבן גמליאל רבי יהושע ורבי אלעזר בן עזריה ורבי עקיבא, שהיו באין ספינה, ולא היה לולב אלא לרבן גמליאל בלבד, שלקחו באלף זוז. נטלו רבן גמליאל ויצא בו, ונתנו לרבי יהושע במתנה, נטלו רבי יהושע ויצא בו, ונתנו לרבי אלעזר בן עזריה במתנה, נטלו רבי אלעזר בן עזריה ויצא בו, ונתנו לרבי יהושע ויצא בו, ונתנו לרבי אלעזר בן עזריה במתנה, נטלו רבי אלעזר בן עזריה ויצא בו, ונתנו לרבי יהושע ויצא בו, ונתנו לרבי עקיבא, נטלו רבי עקיבא ויצא בו והחזירו לרבן גמליאל.										!	◊	מא:	
למה לי למימר החזירו?										⚡		מא:	
מלתא אגב אורחיה קא משמע לן: מתנה על מנת להחזיר - שמה מתנה.										!	◊	מא:	
הא לך אתרוג זה על מנת שתחזירוהו לי, נטלו ויצא בו, החזירו - יצא, לא החזירו - לא יצא.	כי הא דאמר רבא:									!	■	◊	מא:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>		<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
מקרא-key:	מקרא-key:	מקרא-key:	מקרא-key:	מקרא-key:	מקרא-key:	מקרא-key:	מקרא-key:	מקרא-key:	מקרא-key:	מקרא-key:	מקרא-key:	מקרא-key:	מקרא-key:	מקרא-key:	מקרא-key:	
סוכה-לולב הגזול	מאן דאמר	מאן דאמר	מאן דאמר	מאן דאמר	מאן דאמר	מאן דאמר	מאן דאמר	מאן דאמר	מאן דאמר	מאן דאמר	מאן דאמר	מאן דאמר	מאן דאמר	מאן דאמר	מאן דאמר	
מימרא	מימרא	מימרא	מימרא	מימרא	מימרא	מימרא	מימרא	מימרא	מימרא	מימרא	מימרא	מימרא	מימרא	מימרא	מימרא	
למה לי למימר שלקחו באלף זוז?															מא:	
להודיעך כמה מצות חביבות עליהן.																מא:
מר בר אמיר לרב אשי:	מתיבי:															מא:
לא יאחז אדם תפילין בידו וספר תורה בחיקו ויתפלל, ולא ישתין בהן מים, ולא יישן בהן לא שינת קבע ולא שינת עראי.	מתיבי:															מא:
סכין וקערה ככר ומעות - הרי אלו כיוצא בהן	ואמר שמואל:															מא:
התם לאו מצוה נינהו וטרוד בהו, הכא - מצוה נינהו ולא טרוד בהו.																מא:
כך היה מנהגן של אנשי ירושלים, אדם יוצא מביתו ולולבו בידו, הולך לבית הכנסת ולולבו בידו, קורא קריאת שמע ומתפלל ולולבו בידו, קורא בתורה ונושא את כפיו - מניחו על גבי קרקע. הולך לבקר חולים ולנחם אבליים - לולבו בידו, נכנס לבית המדרש - משגר לולבו בידו בנו ובידו עבדו ובידו שלוחו	תניא, רבי אלעזר בר צדוק															מא:
מאי קא משמע לן?																מא:
להודיעך כמה היו זריזין במצות.																מא:
רבי יוסי אומר יום טוב וכו'	אביי:															מא:
לא שנו אלא שלא יצא בו, אבל יצא בו - חייב.	אביי:															מב.
הא מדאגבהיה נפק ביה																מב.
כשהפכו.	אביי:															מב.
אפילו תימא שלא הפכו. הכא במאי עסקינן - כגון שהוציאו בכלי.	רבא:															מב.
לקיחה על ידי דבר אחר שמה לקיחה	והא רבא הוא דאמר:															מב.
הני מילי - דרך כבוד, אבל דרך בזיון - לא.																מב.
עולת העוף שנמצאת בין אגפיים, וכסבור חטאת העוף היא ואכלה - פטור.	רב הונא: אומר היה רבי יוסי:															מב.
מאי קא משמע לן																מב.
דטעה בדבר מצוה פטור																מב.
היינו הך																מב.
מהו דתימא: התם הוא דטעה בדבר מצוה פטור - היינו דעבד מצוה, אבל הכא דטעה בדבר מצוה ולא עבד מצוה - אימא לא, קא משמע לן.																מב.
השוטח את התמיד שאינו מבוקר כהלכתו בשבת - חייב חטאת, וצריך תמיד אחר	מתיבי, רבי יוסי:															מב.
בר מינה דהיא.	(אמר ליה):															מב.
כגון שהביאו מלשכה שאינן מבוקרין.	דהא אתמר עלה, אמר רב שמואל בר חתאי אמר רב המנונא סבא אמר רב יצחק בר אשיאן אמר רב הונא אמר רב:															מב.
מקבלת אשה מיד בנה ומיד בעלה, ומחזירתו למים בשבת																מב.
בשבת מחזירין, ביום טוב מוסיפין, ובמועד מחליפין.	רבי יהודה:															מב.
קטן היודע לנענע חייב בלולב.																מב.
פשיטא:																מב.
מהו דתימא: הואיל ואשה לאו בת חיובא היא, אימא לא תקבל - קא משמע לן.																מב.

disputants-חולקים-♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא-■ ; קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer proof-ראיה-■
---	--

סוכה-לולב הגזול		Talmud Navigator																					
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ		
קטן היודע לנענע.																						■	<
קטן היודע לנענע - חייב בלולב, להתעטף - חייב בציצית, לשמור תפילין - אביו לוקח לו לדבר - אביו - לומדו תורה וקריאת שמע.	תנו רבנן:																					■	◇
תורה מאי היא?																						^	
(דברים לג) תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב.	רב המנונא:																					!	◇
קריאת שמע מה היא?																						^	
פסוק ראשון.																						!	◇
היודע לשמור גופו - אוכלין על גופו טהרות, לשמור ידיו - אוכלין על ידיו טהרות. יודע י היחיד - ספיקו טמא, ברשות הרבים - ספיקו טהור. היודע לפרוס כפיו - חולקין לו תרומ	[תנו רבנן]																					■	◇
היודע לשחוט - אוכלין משחיטתו.	[תנו רבנן]																					■	◇
והוא שגדול עומד על גביו.	רב הונא:																					■	◇
יכול לאכול כזית דגן - מרחיקין מצואתו וממימי רגליו ארבע אמות.	[תנו רבנן]																					■	◇
והוא שיכול לאוכלו בכדי אכילת פרס.	רב חסדא:																					■	◇
ובגדול, אף על פי שאינו יכול לאכול בכדי אכילת פרס, דכתיב (קהלת א) ויוסיף דעת יון	רב חייא בריה דרב ייבא:																					■	◇
יכול לאכול כזית צלי - שוחטין עליו את הפסח, שנאמר (שמות יב) איש לפי אכלו.	[תנו רבנן]																					■	◇
עד שיכול לברר אכילה, כיצד? נותנין לו צרור וזורקו, אגוז ונוטלו.	רבי יהודה:																					■	◇
הדרן עלך לולב הגזול																							◇

disputants-חולקים ♦
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review
 < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

מימרא-statement ■
 ; קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

מקרא-key:

Talmud Navigator

סוכה-לולב וערבה	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח
לולב וערבה - ששה ושבעה																				מב: ■
ההלל והשמחה - שמונה.																				מב: ■
סוכה וניסוך המים - שבעה.																				מב: ■
החליל - חמשה וששה.																				מב: ■
לולב שבעה כיצד?																				מב: ■ א
יום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת - לולב שבעה, ושאר כל הימים ששה.																				מב: ■ !
ערבה שבעה כיצד?																				מב: ■ א
יום השביעי של ערבה שחל להיות בשבת - ערבה שבעה, ושאר כל הימים - ששה.																				מב: ■ !
מצות לולב כיצד?																				מב: ■ א
יום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת מוליכין את לולביהן להר הבית, והחזנין מקבלין מהן וסודרין אותן על גבי איצטבא, והזקנים מניחין את שלהן בלשכה. ומלמדין אותם לומר: כל מי שמגיע לולבי לידו - הרי הוא לו במתנה. למחר משכימין ובאין, והחזנין זורקין אותם לפניהם והן מחטפין ומכין איש את חברו. וכשראו בית דין שבאו לידי סכנה - התקינו שיהא כל אחד ואחד נוטל בביתו.																				מב: ■ !
אמאי? טלטול בעלמא הוא, ולידחי שבת																				מב: ■ ז
גזרה שמא יטלנו בידו וילך אצל בקי ללמוד ויעבירונו ארבע אמות ברשות הרבים. והיינו טעמא דשופר, והיינו טעמא דמגילה.	רבה:																			מב: ■ ז
אי הכי, יום ראשון נמי																				מב: ■ ז
ראשון, הא תקינו ליה רבנן בביתו.																				מב: ■ ז
התינח אחר תקנה, קודם תקנה מאי איכא למימר?																				מב: ■ ז
אלא: ראשון דאיתיה מן התורה בגבולין - לא גזרו בהו רבנן, הנך דליתנהו מן התורה בגבולין - גזרו בהו רבנן.																				מב: ■ ז
אי הכי, האידנא נמי																				מב: ■ ז
אנן לא ידעינן בקיבועא דירחא.																				מב: ■ ז
אינהו דידיעי בקיבועא דירחא - לידחן																				מב: ■ ז
אין הכי נמי																				מב: ■ !
ביום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת כל העם מוליכין את לולביהן להר הבית	דתנן הדא:																			מב: ■ ז
לבית הכנסת.	ותנן אידך:																			מב: ■ ז
שמע מינה: כאן - בזמן שבית המקדש קיים, כאן - בזמן שאין בית המקדש קיים, שמע מינה.																				מב: ■ !
דאיתיה מן התורה בגבולין מנא לן?																				מב: ■ א
(ויקרא כ"ג) ולקחתם - שתהא לקיחה ביד כל אחד ואחד, לכם - משלכם, להוציא את השאול ואת הגזול. ביום - ואפילו בשבת. ראשון - אפילו בגבולין. הראשון - מלמד שאינו דוחה אלא יום טוב הראשון בלבד.	דתניא:																			מב: ■ !
ביום ואפילו בשבת.	אמר מר:																			מב: ■ ז
מכדי, טלטול בעלמא הוא, איצטריך קרא למישרי טלטול?																				מב: ■ ז
לא נצרכא אלא למכשירי לולב, ואליבא דהאי תנא.	רבא:																			מב: ■ !
לולב וכל מכשיריו דוחין את השבת, דברי רבי אליעזר.	דתניא: [רבי אליעזר]																			מב: ■ !
מאי טעמא דרבי אליעזר																				מב: ■ א

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
---	---

סוכה-לולב וערבה		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
אמר קרא ביום - ואפילו בשבת.	[רבי אליעזר]											◇	מג:	
ורבנן, האי ביום מאי עבדי ליה?										⚡			מג:	
מיבעי ליה: ביום ולא בלילה.	[רבנן]												◇	מג:
ורבי אליעזר, ביום ולא בלילה מנא ליה?										⚡			מג:	
נפקא ליה מסיפא דקרא, (ויקרא כג) ושמתם לפני ה' אלהיכם שבעת ימים - ימים ולא לילות.	[רבי אליעזר]												◇	מג:
ורבנן										⚡			מג:	
אי מהתם - הוה אמינא: לילף ימים ימים מסוכה, מה להלן ימים ואפילו לילות - אף כאן נמי ימים ואפילו לילות.	[רבנן]												◇	מג:
וסוכה גופה מנלן?										^			◇	מג:
(ויקרא כג) בסכות תשבו שבעת ימים - ימים ואפילו לילות.	דתנו רבנן:												◇	מג:
אתה אומר ימים ואפילו לילות, או אינו אלא ימים ולא לילות? ודין הוא: נאמר כאן ימים ונאמר בלולב ימים, מה להלן ימים ולא לילות - אף כאן ימים ולא לילות. או כלך לדרך זו: נאמר כאן ימים ונאמר במלואים ימים, מה להלן ימים ואפילו לילות - אף כאן ימים ואפילו לילות.													◇	מג:
נראה למי דומה: דנין דבר שמצותו כל היום מדבר שמצותו כל היום, ואל יוכיח דבר שמצותו שעה אחת.													◇	מג:
או כלך לדרך זו: דנין דבר שמצותו לדורות מדבר שמצותו לדורות, ואל יוכיחו מלואים שאין נוהגין לדורות.													◇	מג:
תלמוד לומר: תשבו תשבו לגזרה שוה. נאמר כאן תשבו ונאמר במלואים (ויקרא ח) תשבו, מה להלן ימים ואפילו לילות - אף כאן ימים ואפילו לילות.													◇	מג:
ערבה שבעה כיצד.													◇	מג:
ערבה בשביעי מאי טעמא דחיא שבת?													◇	מג:
כדי לפרסמה שהיא מן התורה.	רבי יוחנן:												◇	מג:
אי הכי, לולב נמי לידחי כדי לפרסמו שהוא מן התורה.													◇	מג:
לולב גזרה משום דרבה.													◇	מג:
אי הכי, ערבה נמי נגזור.													◇	מג:
ערבה שלוחי בית דין מיתיה לה, לולב לכל מסור.													◇	מג:
אי הכי, כל יומא נמי לידחי.													◇	מג:
אתי לפקוקי בלולב.													◇	מג:
ולידחי ביום טוב ראשון.													◇	מג:
לא מוכחא מלתא, אמרי: לולב הוא דקא דחי.													◇	מג:
ולידחי בחד מהנך.													◇	מג:
כיון דקא מפקת לה מראשון - אוקמה אשביעי.													◇	מג:
אי הכי, האידנא נמי לידחי.													◇	מג:
אנן לא ידעינן בקיבועא דירחא.													◇	מג:
אינהו דידעו בקיבועא דירחא, לידחי.													◇	מג:
לא איקלע	כי אתא בר הדיא אמר:												◇	מג:
איקלע, ולא דחי.	כי אתא רבין וכל נחותי אמרי:												◇	מג:

disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O		מימרא-statement challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מקרא-key:	מאן דאמר												
סוכה-לולב וערבה	מאן דאמר												
ואלא קשיא		ז										ז	מג:
מאן לימא לך דערבה בנטילה, דלמא בזקפיה?	רב יוסף:	!										ז	מג:
לולב וערבה ששה ושבעה	איתיביה אביי:	ז	■									ז	מג:
מאי לאו - כלולב, מה לולב בנטילה, אף ערבה בנטילה		ז											מג:
מידי אריא? - הא - כדאיתיה, והא - כדאיתיה.		!										ז	מג:
בכל יום מקיפין את המזבח פעם אחת, ואותו היום שבע פעמים.	איתיביה אביי:	ז	■									ז	מג:
מאי לאו - בערבה		ז											מג:
לא, כלולב.		!										ז	מג:
בערבה	והא אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה:	ז											מג:
הוא אמר לך בערבה ואנא אמינא כלולב.	אמר ליה: [רב יוסף]	!											מג:
כלולב	אתמר, רבי אלעזר:	■	◆									ז	מג:
בערבה.	רב שמואל בר נתן אמר רבי חנינא:	■	◆										מג:
בערבה.	וכן אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה:	■	◆										מג:
בר אוריא, תא ואימא לך מלתא מעליא דהוה אמר אבוך.	רבא לרב יצחק בריה דרבה בר בר חנה:											○	מג:
כל היום מקיפין את המזבח פעם אחת, ואותו היום מקיפין את המזבח שבע פעמים	הא דתנן:											○	מג:
כלולב.	הכי אמר אבוך משמיה דרבי אלעזר:											○	מג:
לולב דוחה את השבת בתחלתו, וערבה בסופו. פעם אחת חל שביעי של ערבה להיות בשבת, והביאו מרביות של ערבה מערב שבת, והניחום בעזרה, והכירו בהן בייתוסין ונטלום וכבשום תחת אבנים. למחר הכירו בהן עמי הארץ, ושמתום מתחת האבנים, והביאום הכהנים וקפום בצידי המזבח. לפי שאין בייתוסין מודים שחיבוט ערבה דוחה את השבת.	איתיביה:											ז	מג:
אלמא בנטילה היא												ז	מג:
תיובתא.												■	מג:
ואלא נדחן												ז	מג:
כיון דאנן לא דחינן - אינהו נמי לא דחו.												!	מג:
והא יום טוב הראשון, דלדידן לא דחי ולדידהו דחי												ז	מג:
לדידהו נמי לא דחי.	אמרי:	!											מג:
ואלא קשיא הני תרתי		ז											מג:
כל העם מוליכים את לולביהם להר הבית	דתנא חדא:	ז	■										מג:
לבית הכנסת.	ותניא אידך:	ז	■										מג:
כאן - בזמן שבית המקדש קיים, כאן - בזמן שאין בית המקדש קיים	ומתריצין:	ז											מג:
לא אידי ואידי - בזמן שבית המקדש קיים, ולא קשיא: כאן - במקדש, כאן - בגבולין.		!											מג:
מאי שנא לולב דעבדינן ליה שבעה זכר למקדש, ומאי שנא ערבה דלא עבדינן לה שבעה זכר למקדש?	אביי לרבא:											ז	מג:
הואיל ואדם יוצא ידי חובתו בערבה שכלולב.	אמר ליה: [רבא]											!	מג:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
--	--

Talmud Navigator

סוכה-לולב וערבה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	אמר ליה: [אביי]							ז				מד.
	והוא משום לולב הוא דקא עביד ליה.							!				מד.
	וכי תימא דקא מגבה ליה והדר מגבה ליה											מד.
	והא מעשים בכל יום דלא קא עבדינן הכי							ז				מד.
	לולב דאורייתא - עבדינן שבעה זכר למקדש. ערבה דרבנן - לא עבדינן לה שבעה זכר למקדש.											מד.
	רב זביד משמיה דרבא:							!				מד.
	למאן?							^				מד.
	אלימא לאבא שאול							!				מד.
	(ויקרא כג) ערבי נחל כתיב, שתיים - אחת ללולב ואחת למקדש.							ז				מד.
	אי לרבנן							!				מד.
	הלכתא גמירי לה.							ז				מד.
	דאמר רבי אסי אמר רבי יוחנן משום רבי נחוניא איש בקעת בית חורתן:							ז				מד.
	עשר נטיעות, ערבה, וניסוך המים - הלכה למשה מסיני.							■				מד.
	לולב דאית ליה עיקר מן התורה - בגבולין עבדינן ליה שבעה זכר למקדש, ערבה דלית לה עיקר מן התורה - בגבולין לא עבדינן שבעה זכר למקדש											מד.
	אלא אמר רב זביד משמיה דרבא:							!				מד.
	כהנים בעלי מומין נכנסין בין האולם ולמזבח כדי לצאת בערבה.											מד.
	ריש לקיש:							■				מד.
	אמר ליה רבי יוחנן:							ז				מד.
	מי אמרה?							ז				מד.
	מי אמרה? הא איהו אמר							ז				מד.
	דאמר רבי אסי אמר רבי יוחנן משום רבי נחוניא איש בקעת בית חורתן:							ז				מד.
	עשר נטיעות, ערבה, וניסוך המים הלכה למשה מסיני							■				מד.
	איש בקעת בית חורתן:							ז				מד.
	אלא: מי אמרה בנטילה, דלמא בזקיפה? מי אמרה בבעלי מומין, דלמא בתמימים?							ז				מד.
	[רבי יוחנן]							ז				מד.
	ערבה יסוד נביאים							■				מד.
	אתמר: חד אמר: [רבי יוחנן/רבי יהושע בן לוי]							■				מד.
	מנהג נביאים.							■				מד.
	חד אמר: [רבי יוחנן/רבי יהושע בן לוי]							■				מד.
	תסתיים דרבי יוחנן הוא דאמר יסוד נביאים							■				מד.
	דאמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן:							■				מד.
	ערבה יסוד נביאים הוא							■				מד.
	תסתיים.							■				מד.
	רבי זירא לרבי אבהו:							ז				מד.
	מי אמר רבי יוחנן הכי?							ז				מד.
	והאמר רבי יוחנן משום רבי נחוניא איש בקעת בית חורתן:							■				מד.
	עשר נטיעות, ערבה, וניסוך המים הלכה למשה מסיני							■				מד.
	בית חורתן:							○				מד.
	(דניאל ד) אשתומם כשעה חדא							!				מד.
	שכחום וחזרו ויסדום.							!				מד.
	ואמר: [רבי אבהו]							!				מד.
	ומי אמר רבי יוחנן הכי?							ז				מד.
	דלכון אמרי, דלהון היא							■				מד.
	והאמר רבי יוחנן:							ז				מד.
	לא קשיא - כאן - במקדש, כאן - בגבולין.							!				מד.
	ערבה צריכה שיעור, ואינה ניטלת אלא בפני עצמה, ואין אדם יוצא ידי חובתו בערבה שבלולב.											מד:
	רבי אמי:							■				מד:
	כיון דאמר מר אינה ניטלת אלא בפני עצמה - פשיטא דאין אדם יוצא בערבה שבלולב							ז				מד:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>		<p>מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer! ראיה-proof</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																		
<p>מקרא-key:</p>		<p>סוכה-לולב וערבה מימרא</p>		<p>מאן דאמר</p>																		
מדה	מהו דתימא: הני מילי - היכא דלא אגבהיה והדר אגבהיה, אבל אגבהיה והדר אגבהיה - אימא לא, קא משמע לן.																					
מדה	אדם יוצא ידי חובתו בערבה שבלולב	רב חסדא אמר רבי יצחק:																				
מדה	וכמה שיעורה?																					
מדה	שלשה בדי עלין לחין.	רב נחמן:																				
מדה	אפילו עלה אחד ובד אחד.	רב ששת:																				
מדה	עלה אחד ובד אחד סלקא דעתך?																					
מדה	אפילו עלה אחד בבד אחד.	אלא אימא: [רב ששת]																				
מדה	הוה קאימנא קמיה דרבי אלעזר בר צדוק, ואייתי ההוא גברא ערבה קמיה, שקיל, חביט חביט ולא כריך.	אייבו:																				
מדה	מנהג נביאים הוא.	קסבר: [רבי אלעזר בר צדוק]																				
מדה	אייבו וחזקיה בני ברתיה דרב אייתו ערבה לקמיה דרב, חביט חביט ולא כריך																					
מדה	מנהג נביאים הוא.	קא סבר: [רב]																				
מדה	הוה קאימנא קמיה דרבי אלעזר בר צדוק, אתא לקמיה ההוא גברא. אמר ליה: קרייתא אית לי, כרמיא אית לי, זיתא אית לי, ואתו בני קרייתא ומקשקשין בכרמיא ואוכלין בזיתא, אריך או לא אריך?	אייבו:																				
מדה	לא אריך.	אמר ליה: [רבי אלעזר בר צדוק]																				
מדה	הוה קא שביק ליה ואזיל. אמר: כדו הויתי דיירי בארעא דהא ארבעין שנין, ולא חמית בר אינש מהלך בארחן דתקנן כדן.																					
מדה	הדר ואתי ואמר ליה: מאי מייעבד?																					
מדה	אמר ליה: אפקר זיתא לחשוכיא, ותן פריטיא לקשקושי כרמים.	אמר ליה: [רבי אלעזר בר צדוק]																				
מדה	וקשקושי מי שרי?																					
מדה	(שמות כג) והשביעית תשמטנה ונטשתה. - תשמטנה - מלקשקש, ונטשתה - מלסקל	והא תניא:																				
מדה	תרי קשקושי הוו, חד סתומי פילי, וחד אברויי אילני. אברויי אילני - אסור, סתומי פילי - שרי.	רב עוקבא בר חמא:																				
מדה	אל יהלך אדם בערבי שבתות יותר משלש פרסאות.	אייבו משום רבי אלעזר בר צדוק:																				
מדה	לא אמרן אלא לביתיה, אבל לאושפיזיה - אמאי דנקיט סמיך.	רב כהנא:																				
מדה	לא נצרכא אלא אפילו לביתיה.	איכא דאמרי אמר רב כהנא:																				
מדה	בדידי הוה עובדא, ואפילו כסא דהרסנא לא אשכח.	רב כהנא:																				
מדה	מצות לולב כיצד.																					
מדה	סודרין על גג האיציטבא.	תני תנא קמיה דרב נחמן:																				
מדה	וכי לייבשן הוא צריך?	אמר ליה: [רב נחמן]																				
מדה	אלא אימא: על גב האיציטבא.	[רב נחמן]																				
מדה	הר הבית סטיו כפול היה, סטיו לפנים מסטיו.	רחבא אמר רבי יהודה:																				
מדה	מצות ערבה כיצד? מקום היה למטה מירושלים ונקרא מוצא. יורדין לשם ומלקטין משם מורביות של ערבה, ובאין וזוקפין אותן בצדי המזבח, וראשיהן כפופין על גבי המזבח. תקעו והריעו ותקעו.																					
מדה	בכל יום מקיפין את המזבח פעם אחת, ואומרים אנא ה' הושיעה נא, אנא ה' הצליחה נא.	[ת"ק]																				
מדה	אני והו הושיעה נא.	רבי יהודה:																				

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ¿ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	--

סוכה-לולב וערבה		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	
ואותו היום מקיפין את המזבח שבע פעמים.														■	מה:
בשעת פטירתן מה הן אומרים יופי לך מזבח, יופי לך מזבח.	[ת"ק]												♦	■	מה:
ליה ולך מזבח, ליה ולך מזבח.	רבי אלעזר:												♦	■	מה:
כמעשהו בחול כך מעשהו בשבת אלא שהיו מלקטין אותן מערב ומניחין אותן בגיגיות שיכמושו.														■	מה:
חריות של דקל היו מביאין, וחובטין אותן בקרקע בצדי המזבח, ואותו היום נקרא חבוטין.	רבי יוחנן בן ברוקה:													■	מה:
מיד תינוקות שומטין את לולביהן, ואוכלין אתרוגיהן.														■	מה:
מקום קלניא הוה.	תנא:													♦	מה:
ותנא דידן מאי טעמא קרי ליה מוצא?														¿	מה:
אידידי דמיפק מכרגא - דמלכא קרי ליה מוצא.														♦	מה:
ובאין וזוקפין אותן בצדי כו'.														■	מה:
רבות וארוכות, וגבוהות אחד עשר אמה, כדי שיהו גוחות על המזבח אמה.	תנא:													♦	מה:
שמע מינה על היסוד מנח להו. דאי סלקא דעתך אארעא מנח להו - מכדי עלה אמה וכנס עלה חמש וכנס אמה זהו סובב, עלה שלש זהו מקום הקרנות, גוחות על גבי המזבח היכי מאי קראה - שנאמר (תהלים קיח) אסרו חג בעבותים עד קרנות המזבח.	מרימר משום מר זוטרא: רבי אבהו:													♦	מה:
כל הנוטל לולב באגודו והדס בעבותו מעלה עליו הכתוב כאילו בנה מזבח והקריב עליו ק אסרו חג בעבתים עד קרנות המזבח.	רבי אבהו: אמר רבי אלעזר:													♦	מה:
כל העושה איסור לחג באכילה ושתייה - מעלה עליו הכתוב כאילו בנה מזבח והקריב עליו אסרו חג בעבתים עד קרנות המזבח.	רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי, ורבי המחזיז משום רבי יוחנן													♦	מה:
כל המצות כולן אין אדם יוצא בהן אלא דרך גדילתן, שנאמר (שמות כו) עצי שטים עמדי	חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחי:													♦	מה:
עצי שטים עמדים - שעומדים דרך גדילתן.	תניא נמי הכי:													■	מה:
עמדים - שמעמידין את ציפון.	דבר אחר:													♦	מה:
עמדים - שמא תאמר אבד סיברם ובטל סיכויין, תלמוד לומר עצי שטים עמדים שעומדין עולמים.	דבר אחר:													♦	מה:
יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין מיום שנבראתי עד עתה, ואילמלי אליעזר בן שנברא העולם ועד עכשיו, ואילמלי יותם בן עזיהו עמנו - מיום שנברא העולם עד סופו.	ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחי:													♦	מה:
ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחי: ראיתי בני עלייה והן מועטין, אם ובני מהן, אם מאה הם - אני ובני מהן, אם שנים הן - אני ובני הן.	ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחי:													♦	מה:
ומי זוטרי כולי האי?														¿	מה:
תמני סרי אלפי דרא הוה דקמיה קודשא בריך הוא, שנאמר (יחזקאל מח) סביב שמונה עי	והא אמר רבא:													♦	מה:
לא קשיא: הא דמסתכלי באספקלריא המאירה, הא - דלא מסתכלי באספקלריא המאירה.														!	מה:
ודמסתכלי באספקלריא המאירה מי זוטרי כולי האי?														¿	מה:
לא פחות עלמא מתלתין ושיתא צדיקי דמקבלי אפי שכינה בכל יום, שנאמר (ישעיהו ל) - ל"ו בגימטריא תלתין ושיתא הון	והא אמר אביי:													♦	מה:
לא קשיא: הא - דעיילי בבר, הא - דעיילי בלא בר.														!	מה:
בשעת פטירתן מה הן אומרים וכו'.														■	מה:
והא קא משתתף שם שמים ודבר אחר														¿	מה:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

סוכה-לולב וערבה	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ					
כל המשתף שם שמים ודבר אחר נעקר מן העולם, שנאמר (שמות כב) בלתי לה' לבדן	ותניא:																									מה:	
הכי קאמר: ליה אנחנו מודים ולך אנו משבחין, ליה אנחנו מודים ולך אנו מקלסין.																										מה:	
כמעשהו בחול.																										מה:	
מאי טעמא דרבי יוחנן בן ברוקה - דכתיב (ויקרא כג) כפת - שנים, אחת ללולב ואחת למזבח.	רב הונא:																									מה:	
רבנן																										מה:	
כפת כתיב	[רבנן]																									מה:	
כתמר, מה תמר זה אין לו אלא לב אחד - אף ישראל אין להם אלא לב אחד לאביהם שבשמים.	רבי לוי:																									מה:	
לולב שבעה, וסוכה יום אחד. מאי טעמא? לולב דמפסקי לילות מימים - כל יומא מצוה באפיה נפשיה הוא, סוכה דלא מפסקי לילות מימים - כולהו שבעה כחד יומא אריכא דמו.	רב יהודה אמר שמואל:																									מה:	
סוכה שבעה, ולולב יום אחד. מאי טעמא? סוכה דאורייתא - שבעה, לולב דרבנן - סגי ליה כחד יומא.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:																									מה:	
אחד זה ואחד זה שבעה.	כי אתא רבין אמר רבי יוחנן:																									מה:	
נקוט דרבה בר בר חנה בידך, דכולהו אמוראי קיימי כוותיה בסוכה.	רב יוסף:																									מה:	
העושה לולב לעצמו אומר ברוך שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה. נטלו לצאת בו אומר ברוך אשר קדשנו במצותיו וצונו על נטילת לולב. ואף על פי שבירך עליו יום ראשון - חוזר ומברך כל שבעה. העושה סוכה לעצמו אומר ברוך שהחיינו וקיימנו כל'. נכנס לישב בה אומר אשר קדשנו במצותיו וצונו לישב בסוכה. וכיון שבירך יום ראשון - שוב אינו מברך.	מתיבי:																									מ.ו.	
קשיא לולב אלולב, קשיא סוכה אסוכה																										מ.ו.	
בשלמא לולב אלולב לא קשיא כאן - בזמן שבית המקדש קיים, כאן - בזמן שאין בית המקדש קיים.																										מ.ו.	
אלא סוכה אסוכה קשיא																										מ.ו.	
תנאי היא																										מ.ו.	
תפילין, כל זמן שמניחן מברך עליהן, דברי רבי.	דתניא: [רבי]																									מ.ו.	
אינו מברך אלא שחרית בלבד.	חכמים:																									מ.ו.	
הלכתא כרבי	אתמר, אביי:																									מ.ו.	
הלכתא כרבנן.	רבא:																									מ.ו.	
חזינא ליה לרבא דלא עביד כשמעתיה, אלא מקדים וקאי ועייל לבית הכסא, ונפיק ומשי ידיה ומנח תפילין ומברך. וכי איצטריך זימנא אחרינא - עייל לבית הכסא, ונפיק ומשי ידיה, ומנח תפילין ומברך. ואנן נמי כרבי עבדינן, ומברכין כל שבעה.	רב מרי ברה דבת שמואל:																									מ.ו.	
חזינא ליה לרב פפי, דכל אימת דמנח תפילין מברך.	מר זוטרא:																									מ.ו.	
כל אימת דמשמשי בהו מברכי.	רבנן דבי רב אשי:																									מ.ו.	